

[Rager.]

siger: du har Pligt til at holde tilbage. Men det Spørgsmaal, der her principielt foreligger til Afgørelse er, om man, naar man har Højre-Kørsel, som vi har her i Landet, naar man altsaa skal køre i højre Side af Færdselsaaren, skal lade Forkørselsretten ligge hos den, der kommer fra højre Side, som den gør det nu, eller om den skal ligge hos den, der kommer fra venstre Side, saaledes som jeg foreslaar det.

Det vil, saa snart man prøver paa at tænke sig en lille Smule ind i Emnet, være ret klart, at den, der kommer fra venstre Side, lettere bliver set og har en længere Vej, efter at han er kommet til Syne, inden han skærer dens Bane, som kommer kørende i højre Side af den Vej, ud paa hvilken han kommer vinkelret. Men i øvrigt er Forholdet jo det, at den Kommission, der har været nedsat, og som har gjort det Arbejde, der har været grundlæggende for det Lovforslag, der er forelagt af Ministeriet, er kommet med ret fyldestgørende Udtalelser om dette Spørgsmaal. Kommissionen siger meget betegnende i sin historiske Indledning, at

„det gælder om Forkørselsretten ligesom om mange andre Færdselsspørgsmaal, at der først med den stigende Færdsel af Motorkøretøjer er blevet Trang til Regler herom“,

og man henleder Opmærksomheden paa, at for Københavns Vedkommende blev der i Politivedtægten af 1. Marts 1913, § 36, Stk. 4, givet den Bestemmelse derom:

„Naar to Vogne kører saaledes, at deres Veje skærer hinanden, skal den Vogn, som har den anden paa sin højre Side, køre af Vejen for denne (eller køre bag om denne).“

Det er jo en ret primitiv Regel, der er givet dér i et Øjeblik, da man aabenbart ikke fuldstændig har overset Konsekvenserne af den Regel, man gav, ikke set de Færdselsknuder i bogstavelig Forstand, som denne Regel i Fremtiden kunde bringe i Gadekryds, særlig hvor der var stærk Trafik, og man har særlig ikke overset, hvorledes den derved kunde blive en Forsinker af Færdselen, vanskeliggøre Færdselens hurtige og rolige Afvikling og gennem en stigende Færdselstid efterhaanden blive en stadig værre Klods om Benene paa Færdselens Afvikling.

Jeg maa sige, at naar man læser Be-

tænkningen igennem, som denne Kommission har afgivet, og læser alle Motiveringerne, bliver man egentlig forundret over, at Kommissionen til sidst konkluderer i at foreslaa at bibeholde Højre-Forkørselsretten, og Motiveringerne herfor forekommer i overordentlig Grad anstrengte.

Hvis man saa vil spørge: ja, men hvorfor foreslaar Kommissionen da dette? ligger Svaret i og for sig nær. Denne Kommission har i Hovedsagen bestaaet af juridiske Embedsmænd, der gennem Aar har arbejdet med dette Problem, og paa hvem Ansvaret i høj Grad vilde hvile, hvis de foreslog en Ændring. Der har endvidere i den været Politifolk, der naturligt har set, at Opsynet med Gennemførelsen af en Ændring i Overgangstiden vil blive vanskeligt, og som ogsaa har fundet det ubehageligt at skulle tage Ansvaret, og endelig har der været praktiske Motorfolk, af hvilke den ene sluttede sig til Kommissionens Flertal, og den anden gjorde det ogsaa, men først efter at have vaklet noget, men med andre Ord Folk, der er inde i den nuværende Trommerom.

Der har derimod ikke i Kommissionen været nogen Fodgænger eller andre, der har Interesse i en hurtig Afvikling af Færdselen. Der har været Motorfolk, hvis Konklusion i Virkeligheden har været den, at det vil være ubehageligt for Motorfolk at skulle gaa over fra Højre- til Venstreforkørselsret; for det er en Skiften af det tilvante, og det vil naturligvis — det skal jeg medgive — til at begynde med betyde, at Motorfolkene maa udvise en betydelig større Forsigtighed, end de normalt plejer at gøre. Det vil for en Gangs Skyld være noget, som vil lægge en virkelig Stopper paa den Løsslupethed, som de Herrer Motorfolk i meget høj Grad tillader sig overfor anden Færdsel, idet det er rigtigt, at de til at begynde med maa lægge overordentlig stærk Baand paa sig selv.

Men alt dette er for mig kun een Grund mere til at sige, at foruden det logisk rigtige: Venstreforkørselsretten, naar vi har Højrekørepligt, taler ogsaa meget stærkt derfor det Argument, at der bliver en Tid, hvor Motorfolkene bliver nødt til at køre ikke alene paa Rutine og Hensynsløshed, men ogsaa paa Hensyntagen til andre.

Ganske komisk har det virket paa mig,